

følgelig er administrativt og økonomisk helt ude i hampen.

Selvfølgelig har kirkeministeren ret i, at det her lægger op til en kirkeforfatning. Hr. Jann Sjursen har for nylig som en indledende fanfare bekendtgjort i Kristeligt Dagblad, at han slet og ret vil have skilt stat og kirke. Og her var begrundelsen kirkeministerens person.

Denne komiske begrundelse er dog ikke med i beslutningsforslaget. Her gentager man den tidligere forskning om, at der ikke lægges op til en grundlovsændring, men det genfremstatter beslutningsforslag bekræfter dog, hvad der bliver mere og mere tydeligt, at bortset fra venstrefløjen har folkekirken ikke nogen mere udtalt fjende end Kristeligt Folkeparti.

Den begrundelse, partiet anfører for den forelåede adskillelse mellem folkekirkens kirkelige og folkekirkens almindelige samfunds daglige økonomi, hvor den ene skal betales af kirkeskatten og den anden over finansloven, er fra først til sidst hensynet til sekter og trossamfund uden for folkekirken, og – tør man gætte på – ikke mindst hensynet til herboende muslimer. Det er tydeligvis for sådanne grupper, partiets hjerter banker, og ikke for den almindelige danske folkekirkekristne.

Hr. Jann Sjursen finder det ikke rimeligt for ikkekristne trossamfund, at:

»Et trossamfund står for hele den grundlæggende civilregistrering.«

Et trossamfund blandt andre. Det er altså Kristeligt Folkepartis forståelse af folkets kirke.

Kl. 15.20

Når staten over finansloven bidrager til præstelønninger og dermed til forkyndelsen og ikke specifikt til civilregistrering og begravelsesvæsen, som hr. Jann Sjursen ønsker, så tilkendegiver staten jo, at den forkyndelse, som er folkekirkens hovedopgave, ikke er staten lige gyldig. Som grundloven foreskriver: Den kirke, hvis forkyndelse er evangelisk-luthersk, er just den folkekirke, staten skal understøtte. Vi har trosfrihed, men ikke troslighed, og anderledes troende må finde sig i, at sådan er det altså her til lands. For vi er ikke hvem som helst. Vi er et folk med en historie og en hjemmegroet åndelig virkelighed.

Og man skal huske på, som B 115 hæderligt nok anfører, at ingen uden for folkekirken bliver økonomisk diskrimineret. Faktisk er folkekirken jo en lille overskudsforretning for staten.

Det hedder i bemærkningerne, at finansministeriet ikke bør bestemme antallet af præstestillinger. Og så kommer det: Det skal folkekirken selv. Her er vi ved grundproblemet. For hvem er folkekirken selv? Ja, det skal kommissionen finde ud af, siges det. Men jeg kan fortælle hr. Jann Sjursen, at det er alle Danmarks barnedøbte uden forskel, og den lighed skal staten tjene kirken ved at fastholde.

Men når statens ansvar for folkekirkens drift kobles af, hvem bestemmer så? Dette intrikate spørgsmål, der her rejses, kommer faktisk igen, når Finansministeriets tankeløse forslag om en bloktilskudsordning som et regeringsnedsat embedsmandsudvalg nu arbejder med, når frem til Folketinget. Bloktilskud vil nemlig, ganske som hr. Jann Sjursens forslag, hvis det bliver realiseret, gøre folkekirken til en juridisk person. Det har folkekirken aldrig været – historisk af den grund, at begrebet juridisk person, et begreb fra romerretten, ikke blev anerkendt i gammel nordisk ret. Det har været noget særligt ved vores folkekirke, og det har fastholdt den lutherske lighed mellem alle døbte.

Men når der skal sidde nogle og tage imod bloktilskud fra staten og fordele det i kirken, ja, så er kirken blevet selvberørende, en juridisk person ...

Formanden:

Tiden er gået.

Jesper Langballe (DF):

Så er folkekirken ikke mere simpelt hen os alle sammen fra kirkeministeren til fru Jensen i Kjellerup.

Jeg synes, at når regeringen har stemt det her ned, så skulle den tage og gå i tænkeboks.

Formanden:

Tiden er overskredet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil gerne spørge hr. Jesper Langballe, om Dansk Folkepartis gruppe er delt i det her spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan svare hr. Jann Sjursen ganske kort: Dansk Folkepartis gruppe er fuldstændig enig.